

Et blad av en annen verden

Små historier - store forandringer
Multikulturell glede
Kenyansk bibelkondis
Enough to live - enough to eat
Mest betydningsfulle forandring

Hald
Internasjonale Senter

nr. 2
2012

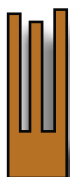
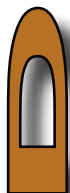
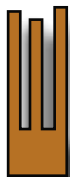

Lykke skulle være det gjennomgående tema i dette bladet. Men så blir det ikke som man har tenkt. Etter hvert som stoffet kom til verden, enten hos meg eller andre, oppdager jeg at «forandring» er det gjennomgående ordet i bladet. Studentene som er kommet tilbake til Hald, både fra utlandet og fra praksis i Norge- de oser av opplevelser om forandring. De har møtt mange skjebner og opplevd enkelthendelser, og alle hendelsene har betydd forandring i deres eller andres liv.

Det slår meg at jeg ønsker det skal være slik i vårt samfunn også. Når vi har tilbrakt tid sammen så bør vi gå fra hverandre med følelsen av at vi har betydd en forandring for den vi har vært sammen med. Det kan være i form av gode ord, å dele en opplevelse eller hjelpe praktisk. Men et fellestrekk hos alle som forteller om forandring i bladet er at det har vært i møte med mennesker som de ikke kjente fra før. De har trådt utover sin egne komfortsone for å møte nye mennesker og nye kulturer. Er det noe å tenke på?

*Britt Jorunn
Neerland*

Små historier - store forandringer

Studentene er kommet tilbake til Hald etter praksis i Norge eller utlandet. Fulle av inntrykk og små historier som har påvirket dem. En del av etterarbeidet er at de i grupper skal reise rundt å drive informasjonsarbeid om oppholdet. Studentene har selv laget en disposisjon for undervisningsopplegget. Målet med undervisningen skal være å skape engasjement for en mer rettferdig verden. Denne fredagen blir elever ved tre videregående skoler og en grunnskole i Kristiansand besøkt.

Det er faktisk stille i auditoriet – og ikke er det mange datamaskiner og mobiler som fanger interesse heller. Elevene fra katedralskolen i Kristiansand er oppmerksomme klokka åtte på morgenen idet Masa fra Uganda starter med å fortelle hvordan han som liten ble et gatebarn, om hvordan han senere ble tatt hånd om av et system, og at han med hånden på hjertet erklærer at han gjennom alt dette trodde at det fantes en Gud. Han forteller hvordan et år i Norge har utviklet han,

og alle kan se at dette er en som har framtid og håp! Masa delte sin historie og vi ble berørt.

Benedicte forteller videre om sitt opphold i Masa sin hjemby, hennes arbeid med gatebarn og hennes spesielle møte med John som måtte rømme hjemmefra fordi han ble mishandlet, som mistet all kontakt med mor, men som fikk hjelp og skole og ble gjenforent med mor og bestemor. John som strålte mot henne i sin nye skoleuniform. Det berørte Benedicte og det berørte oss i auditoriet en fredag morgen.

Ellen innfører begrepet jernkvinner – unge kvinner som har lagt til side sine egne drømmer og som helt og fullt lever for at barna skal få det bedre enn dem og kanskje oppnå noen drømmer i livet. Hun beskriver en annerledes hverdag for elevene som hører på. De sitter på et springbrett ut i livet, klare for å oppfylle sine drømmer for framtiden.

Sånn fortsetter det når Prisca fra Tanzania forteller om hva sport gjør med barna i hjemlandet. Hvordan de blomstrer opp og føler at de

mestrer, noe som gir dem selvillit og håp. Og hvordan dette Norgesoppholdet har gitt henne muligheter. Det er ingen som sover på bakerste benk!

De små historiene tar ikke slutt. Åsmund skildrer Joram som lærte han at det ikke alltid er våre oppfatninger av muligheter som teller. Joram hadde egentlig ingen muligheter med bare grunnskole, men ble et forbilde i landsbyen fordi han brydde seg og hadde omtanke for alle rundt seg. Elevene fikk høre at ungdom i Afrika ikke bare trenger vår hjelp, men at de kan lære oss mye!

Synne sin historie om brødrene Moses, Junior og Kaleb avslutter disse glimtene av forandringer. Far var reist og mor stakk når de var små. De måtte slutte skolen for å skaffe mat og bodde i et skur, helt alene. Organisasjonen hun arbeidet i fikk ordnet nytt bosted, mat, klær og skole til guttene, og Synne opplevde å se at guttene kunne starte på et liv. Når Synne avslutter det hele med «Be the change you want to see in the world» kommer jeg på Michael Jackson sin sang «Man in the mirror» - og jeg tenker at begge har rett!

*Tekst og foto av studenter:
Britt Jorunn Neerland*

*Studenter på skolebesøk: Åsmund Oltedal, Synne Wallin Haugen, Benedicte Bjerknes, Ellen Solberg, Prisca Lema og Masa Ibrahim
Illustrasjonsfoto venstre side: Hanna Charlotte Hananger
Bilde til høyre: CHRISC-trening i Tanzania. Foto: Åsmund Oltedal*

Multikulturell glede

I løpet av min praksis i Oslo har jeg opplevd en av de største utfordringene jeg kunne i en by som Oslo. Jeg fikk et multikulturelt sjokk da jeg så hvordan ulikhetene og de kulturelle forskjellene reflekterer mange ulike kulturer på samme tid i den samme byen. De siste syv månedene har jeg jobbet for KIA. Det er en organisasjon som jobber med og for flyktninger og immigranter som bor i Norge. For meg var arbeidet i KIA en lærende situasjon som gav meg økt erfaring med å forholde meg til andre mennesker. Månedene i KIA har lært meg mye, spesielt når det gjelder å se folks situasjon med nye øyner. De lever under alle former for omstendigheter, noe som har hjulpet meg til å forstå både utlendinger og nordmenn bedre. Jeg vil alltid huske den kjærligheten menneskene her har vist meg. Jeg følte meg velkommen allerede helt fra starten. Selv om jeg synes det var

vanskelig å delta med en gang. Jeg prøvde å forstå alt og finne bra svar på alle spørsmål. Det var en stor feil! Jeg jobbet i en barnehage, i et program for kvinner, norsk-klasser og på «Ictus Café – en av mine favoritt plasser. Der kunne folk fra ulike land og med ulik bakgrunn sitte ned med en kopp te eller kaffe og bare være! Det var veldig viktig for meg og for de som var nye i Norge å finne en plass hvor folk faktisk var interessert i å lære og kjenne oss. Jeg lengtet også etter å vise dem Jesu kjærlighet så Han kunne berøre livene deres gjennom møtene på kaféen. Dette er KIA's mål – å være et kontaktsted for folk, samt å være et varmt sted for utlendinger og nordmenn sammen. Folkene her er åpne for å involvere seg med mennesker med ulike religioner, tradisjoner og måter å leve på. Å møte mennesker som erfarer det samme, uansett hvor man er

i verden, får en til å smile og tenke på hvor heldig man er! Det er godt å ha slike «naboer» som man kan elske og være seg selv med!

Jeg tror den største utfordringen var språket. Som de fleste vet er språket nøkkelen til samhandlinger i samfunnet. Det tok meg noen måneder, men jeg så at de sanne verdiene i livet ikke nødvendigvis trenger ord. Det jeg vil huske best er alle menneskene rundt meg som berørte livet mitt på så mange måter. Uansett hvor jeg er og uansett mine vanskeligheter, så vil jeg huske på det og det vil få meg til å smile!

Tekst og foto: Ruth Evelin Marin Copa, Act Now

Kenyansk bibelkondis

Som det B-mennesket jeg egentlig er, setter jeg pris på dype, lange samtaler i de seine nattetimer og en morgen hvor jeg kan nyte å ligge i senga så lenge som mulig. En samtale med en kenyaner hjalp meg å finne veien og motivasjonen til å stå opp tidligere enn nødvendig.

Å være kristen i Norge kan fort by på innstillingen «alt jeg trenger er å tro». Med en slik innstilling blir søvn og fotballtrening prioritert over bibellesing, fredagsmøte i ungdomskirken og basaren på bedehuset. De tre siste månedene har jeg bodd i en koselig liten by kalt Nyeri, som ligger to timer nord for Nairobi i Kenya. Her er prioriteringen helt annerledes. En kristen kenyaner ser det som en selvfølge at man våkner opp klokka fem for å be, lese bibelen og bruke tid med Gud, uavhengig om det er helg eller ikke. En kenyansk venn forklarte dette med 3. Mosebok 23,9 hvor det

står om å gi Gud det første kornbåndet:

“Herren sa til Moses: Tal til israelittene og si til dem: Når dere kommer inn i det landet jeg vil gi dere, og skjærer kornet der, da skal dere gå til presten

med det første kornbåndet dere har skåret. Han skal svinge det for Herrens ansikt så dere kan vinne velvilje.”

Dersom man setter det å gi Gud «det første kornbåndet» inn i vår verdslige

hverdag, kan det å gi Gud de første timene av dagen din være en sammenligning. De fleste av oss har ikke store kornåkre, og dermed ikke muligheten til å gi Gud korn, men vi har mulighet til å ofre søvn for å gi noe tilbake til Gud. Å stå opp tre timer før du begynner dagen er gjerne urealistisk for en nordmann, og det er heller ikke noe jeg anbefaler, for det blir fort slitsomt i lengden. Det jeg har lært i Kenya er at dagen blir bedre og lettere når Gud blir din første prioritering.

Dagens oppfordring fra meg; Hvorfor ikke begynne med å stå opp 15 minutter før du trenger det, bruke de 15 minuttene på Gud. Etterhvert kan du begynne med 15 nye minutter, og bruke en halvtime på Gud hver morgen. Gud velsignet resten av kornbåndene til israelittene, og vil velsigne dagene våre. Gud har gitt deg alt du har, når er det din tur til å gi noe tilbake?

*Tekst og foto: Elisabeth Nilsen
Focus Kenya 2011-2012*

Eg har vore i Laos i seks månader, månader fylte med nye opplevingar, nye venskap, nye smakar og lukter, og ikkje minst ny kunnskap og læring. Eg har lært mykje av laoterane eg har vore i lag med dei siste månadane, og det viktigaste av alt er nok deira oppfatting av ordet «lukke». I forhold til Vesten sin tankegang om ma-

Blant dei fleste laotarar er det ei innstilling at uansett kva ein er, kva ein gjer, kva ein tenkjer, drikk, anten ein dansar, syng eller les, så skal det vere noko ein kan nyte. Eller slik ein laoter ville sagt det: «moan» (nyting). Det tyder ikkje at kvar tid på døgenet skal vere fylt med latter og nyting, men heller at dersom ein ikkje kan finne glede

difor helst til å unngå.

Eg trur vi i Noreg, og i Vesten generelt, har mista noko av dette- det og sjå det positive i alt vi gjer. Å leve her og no, ikkje alltid fokusere på ting ein har føre seg. Å finne glede og lukke i både det morosame og det kjedelege ein gjer. Ei god venninne av meg seier alltid dersom vi held på med noko vanskeleg eller noko som er

Enough to live enough to eat

terialisme, dessmeir ein har dess lukkelegare vert ein, kan det vere vanskeleg å skjøne korleis eit så fattig folk som det laotarane er, kan vere så lukkelege som det dei gjev uttrykk for. For fullt ut kunne forstå dette er det naudsynt å kunne forstå litt av det lokale språket.

i det ein held på med, er det heller ikkje verdt å fortsette med. Ordtaket «enough to live, enough to eat» (nok til å leve, nok å ete) er i laotere sine auge nok til å gjere livet «moan». Ut i frå dette kan ein skjøne at å ha eit liv og ein kvardag som er «moan» ikkje er så vanskeleg. Hadde det vore vanskeleg ville det vore «bor-moan» (ikkje nyting) og

kjedeleg, «Vi må berre leike at det er moro, og så blir det moro». Eg trur ho har rett i det. Våre arbeidsoppgåver og våre liv vert kva vi gjer det til, og vi har eit val. Vi kan velge og sjå negativt på ting, eller vi kan velge det motsette, og sjå positivt på ting, finne glede, finne nokon form for nyting i alt det vi gjer.

Mest betydningsfulle FORANDRING

Å bo i en annen kultur i 6 mnd kan skape store forandringer på lang sikt. Derfor vil vi i denne spalten hver gang spørre en tidligere student det åpne spørsmålet: Hva var den mest betydningsfulle forandringen etter året på Hald Internasjonale Senter?

Jeg tror det som har hatt mest å si for meg er å oppleve at det man gjør faktisk har noe å si i den store sammenhengen, at hver dag er en mulighet til å begynne å skape den verdenen man ønsker å leve i. Før jeg gikk på Hald hadde jeg en idé om at jeg ville «gjøre noe» med urettferdigheten i verden, men klimaspørsmål, handelsvilkår, fattigdom, undertrykkelse og konflikt var en eneste stor suppe i hodet mitt og jeg ante ikke hvordan eller hvor jeg skulle begynne.

Da jeg kom på Hald, møtte jeg andre som var opptatt av det samme som meg. Vi fikk undervisning om ulike nord/sør-spørsmål, og etter hvert ble suppa litt mer overskuelig. I løpet av praksisen i Kenya fikk jeg delta på lederkurs, og jeg fikk hjelp av gode mentorer til å se at Gud kunne bruke meg til å velsigne

andre hver eneste dag!

Jeg er overbevist om at det verden trenger, er at hver og en av oss tar i bruk den muligheten vi

har til å påvirke våre omgivelser. Det er en tragedie at så mange mennesker tror det ikke nytter, for i hver og en av oss ligger et eksplosivt potensiale til forandring. Dersom vi baserer våre valg på det som tjener kloden og våre medmennesker, og ikke bare oss selv, er vi allerede i ferd med å skape den verden som vi håper på. Som Gandhi sa: - Vi må være den forandringen vi ønsker å se i verden!

Hald Pensjonat og Konferansesenter

Jan-Erik Halvorsen Jan Kjøstvedt
Daglig leder HPK Kjøkkensjef
jan.erik.halvorsen@hald.no jan.kjostvedt@hald.no

Elisabeth Ratterman
Kontorsekretær
elisabeth.ratterman@nkss.no

Bloggene til årets studenter finner du her:
actnowblog.blogspot.com
connectathald.blogspot.com
focusathald.blogspot.com

Følg oss på Facebook
facebook.com/HaldinternasjonaleSenter

Hald Internasjonale Senter
Halseveien 37, 4517 Mandal
www.hald.no
Tlf.: 38 26 01 00
Fax: 38 26 01 01
E-mail: hald@hald.no
Gavekonto: 3075.10.99114

Redaktør: Britt Jorunn Neerland
Layout: Øystein Ruud
Forsidefoto: CRO-arbeid i Mbale, Uganda
Fotograf: Hanna C. Hananger
Baksidefoto: Årets kull
Fotograf: Øystein Ruud

Hald Internasjonale Senter eies av

BROBYGGER I ORD OG HANDLING

Focus, Connect og Act Now er utvekslingsprogrammer innenfor Fredskorpset-ung. Fredskorpset bistår i utvikling av programmene, kvalitets-sikrer og finansierer deler av utvekslingen.

VISJON : VI SKAL GI VÅRE STUDENTER ET ÅR AV EN ANNEN VERDEN

Ansatte på Hald Internasjonale Senter:

Inger Johanne Aa Shealy
Daglig leder
inger.johanne.shealy@hald.no

Øystein Ruud
Leder for Focus
oystein.ruud@hald.no

Agnar Aasland
Leder for Connect
agnar.aasland@hald.no

Harald Eikeland
Leder for Act Now
harald.eikeland@hald.no

Ettåringer:
Idunn Roaldseth
Gregory Bieberbach

EVS-voluntører:
Gintare Dulskyte, Litauen
Freya Schulze, Tyskland

Britt Jorunn Neerland
Kontorsekretær
britt.jorunn.neerland@hald.no

Siri Telstø Skeie
Programmedarbeider Focus
siri.skeie@hald.no

Monica Kragholm
Programmedarbeider Connect
monica.kragholm@hald.no

Nine Justvik
Programmedarbeider Act Now
nine.justvik@hald.no

Abonner på
"Et blad av en annen verden"
GRATIS

